

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové, soudkyně Martiny Kotouček Mikoláškové a soudce Richarda Galise ve věci

žalobkyně: **D. T. T.**, narozená X
bytem X
zastoupená advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Lafek
sídlem Národní 416/37, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty ze dne 13. 11. 2024 v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-71511/ZM-2024 ve lhůtě 15 dní od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 17 210 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně.

Odůvodnění:

Vymezení věci a shrnutí žaloby

1. Žalobkyně se žalobou podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o její žádosti ze dne 13. 11. 2024 o vydání zaměstnanecké karty vedeném pod sp. zn. OAM-71511/ZM-2024. Žalovaný o žádosti dosud nerozhodl, přestože dne 13. 1. 2025 uplynula zákonná lhůta podle § 169t

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

odst. 6 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobkyně před podáním žaloby požádala nadřízený správní orgán, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále „komise“), o opatření proti nečinnosti žalovaného. Komise vydala opatření proti nečinnosti ze dne 13. 5. 2025, č. j. MV-67022-3/SO-2025, kterým žalovanému přikázala, aby ve věci vydal rozhodnutí do 60 dní od seznámení žalobkyně s podklady pro vydání rozhodnutí. Toto opatření je dle žalobkyně neurčité, staví ji do právní nejistoty ohledně data vydání rozhodnutí a činí lhůtu pro vydání rozhodnutí závislou na úkonu žalovaného. Není tak zřejmé, k jakému datu může žalobkyně účinně žádat soud, aby zjednal nápravu. Žalobkyně dále namítá, že se jedná o lhůtu neúměrně dlouhou, neboť je stejná (60 dnů) jako v případě podání zcela nové žádosti. Je navíc vázána na seznámení žalobkyně s podklady pro vydání rozhodnutí, což znamená, že i kdyby žalovaný reagoval okamžitě, bude lhůta poskytnutá komisí ještě delší. Žalovaný zpravidla k využití práva seznámit se s podklady poskytuje desetidenní lhůtu. Lhůta, v níž má žalovaný rozhodnout, tak fakticky není šedesátidenní, ale minimálně sedmdesátidenní.

Vyjádření žalovaného

2. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Tvrdí, že ve věci žalobkyniny žádosti nebyl a není nečinný. Prováděl úkony nezbytné pro vydání rozhodnutí, což vyplývá ze správního spisu. Dne 16. 5. 2025 zaslal žalobkyni výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žaloba byla podle žalovaného navíc podána předčasně, tj. v době, kdy ještě neuplynula lhůta k vydání rozhodnutí, kterou žalovanému komise poskytla opatřením proti nečinnosti.

Replika

3. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že by žalovaný ve věci nebyl nečinný, neboť lhůtu pro vydání rozhodnutí stanovenou zákonem o pobytu cizinců překročil více než trojnásobně. Skutečnost, že žalovaný prováděl úkony nezbytné pro vydání rozhodnutí, není pro posouzení jeho nečinnosti významná. K žalovaným tvrzené předčasnosti podání žaloby žalobkyně odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2023, č. j. 15 A 31/2023 – 31. V této věci městský soud věcně projednal žalobu na ochranu proti nečinnosti, která byla podána devět dní po vydání opatření proti nečinnosti, v němž byla lhůta pro vydání rozhodnutí stanovena neurčitě, a stanovená lhůta tak s největší pravděpodobností v době podání žaloby ani nezačala plynout. Dále žalobkyně odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 4. 2022, č. j. 2 Azs 248/2021 – 34, a ze dne 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022 – 54. V obou případech NSS řešil uplynutí lhůty až po podání žaloby a nepřiměřenost lhůty stanovené v opatření proti nečinnosti, která byla stejně dlouhá jako v případě nově podané žádosti. Žalobkyně dodává, že seznámení s podklady rozhodnutí je úkon, který nařizuje žalovaný, a to v případě, kdy hodlá žádost zamítnout. Navíc jde o právo, které účastník nemusí využít, s čímž opatření proti nečinnosti nepočítá, neboť ani nestanoví jiný „náhradní“ okamžik, od něhož by se běh lhůty odvíjel v případě, že žalobkyně svého práva nevyužije. Počátek běhu lhůty si nemůže domýšlet.

Podmínky řízení

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené.

5. Soud ani nemá za to, že by žalobkyně nesplnila podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti (§ 79 odst. 1 věta první s. ř. s.), tedy že by žaloba byla (slovy žalovaného) podána „předčasně“.
6. Situací, kdy nadřízený správní orgán učiní k návrhu účastníka opatření proti nečinnosti a přikáže vydat rozhodnutí ve stanovené lhůtě, se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20. Obecně platí, že bezvýslednost vyčerpání prostředku ochrany nastane až prvním dnem po uplynutí lhůty stanovené v opatření proti nečinnosti. To však platí pouze tehdy, jde-li o lhůtu přiměřenou. V žalobkyní odkazovaném rozsudku ze dne 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022 – 54, NSS uvedl, že „[m]á-li být soudní ochrana proti nečinnosti správního orgánu efektivní, je nezbytné, aby soud hodnotil i přiměřenost stanovené lhůty, a to právě za účelem posouzení, zda byla splněna podmínka bezvýslednosti vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti. Nepřiměřeně dlouhá lhůta by totiž odsouvala poskytnutí soudní ochrany, resp. naplnění podmínky řízení o bezvýslednosti předchozích prostředků. Samotné posouzení lhůty jako nepřiměřené tak totiž může vést i ke splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany. S ohledem na výše uvedené to znamená, že správní soud se musí nejprve vypořádat s námitkou nepřiměřené lhůty a teprve pokud ji shledá jako přiměřenou, vyčká jejího uplynutí. Bylo by absurdní, aby v případě nepřiměřené lhůty vystavil soud žalobce povinnosti vyčkávat na její uběhnutí a podat novou žalobu, jak to učinil v této věci městský soud. Stejně absurdní by však bylo, pokud by soud v řízení o žalobě sám vyčkával na konec této lhůty a splnění podmínky bezvýslednosti, byla-li by tato lhůta nepřiměřeně dlouhá“. Jestliže nadřízený orgán uloží vydat rozhodnutí v nepřiměřené lhůtě, žalobce může bez dalšího podat nečinnostní žalobu, neboť jde z hlediska ochrany jeho práv v podstatě o shodnou situaci, jako když správní orgán na žádost o opatření proti nečinnosti v zákonné lhůtě nezareaguje (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2023, č. j. 5 A 54/2022 – 37, a ze dne 18. 7. 2023, č. j. 10 A 81/2023 – 32). Shodný názor zastává konstantně i zdejší soud (viz např. rozsudek ze dne 8. 4. 2025, č. j. 51 A 5/2025 – 32, či ze dne 31. 10. 2024, č. j. 41 A 19/2024 – 29).
7. V projednávané věci komise stanovila žalovanému opatřením proti nečinnosti ze dne 13. 5. 2025, č. j. MV-67022-3/SO-2025, lhůtu pro vydání rozhodnutí v délce 60 dnů od seznámení žalobkyně s podklady pro vydání rozhodnutí. Tato lhůta je nepřiměřená hned ze dvou důvodů.
8. Zaprvé nebyla stanovena jako pevná. Její počátek je navázán na okolnost, jejíž uskutečnění je plně v dispozici žalovaného (viz shodně bod 13 usnesení soudu ze dne 18. 7. 2024, č. j. 39 A 20/2024 – 32, či obdobně rozsudek soudu č. j. 41 A 19/2024 – 29, bod 19). Bylo tedy zcela na uvážení žalovaného, kdy žalobkyni umožní, aby se seznámila s podklady rozhodnutí. Teoreticky by tak i po nařízeném opatření proti nečinnosti mohl s vydáním rozhodnutí otálet *donekonečna*, neboť je čistě na něm, kdy usoudí, že jsou již shromážděny veškeré potřebné podklady pro rozhodnutí, a žalobkyni vyzve k seznámení s nimi. Je nasnadě, že takto určená lhůta nemůže být přiměřená, neboť ve výsledku žalobkyni neposkytuje žádnou reálnou ochranu před nečinností žalovaného. Žalobkyni lze přisvědčit i v tom, že práva seznámit se s podklady rozhodnutí ani nemusí využít, v důsledku čehož by lhůta ani nikdy nezačala běžet.
9. Zadruhé je lhůta nepřiměřená i z toho důvodu, že je sama o sobě stejně dlouhá jako maximální zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 169t odst. 6 písm. d) zákona o

pobytu cizinců. NSS přitom ve výše citovaném rozsudku č. j. 1 Azs 171/2022 – 54 dospěl k závěru, že pouze ve výjimečných případech lze akceptovat, aby nadřízený správní orgán uložil v opatření proti nečinnosti lhůtu ve stejné délce, jež je stanovena zákonem k rozhodnutí. Pravidlem by měla být lhůta podstatně kratší. Soud v posuzovaném případě neshledal výjimečné okolnosti, které by stanovení takové lhůty ospravedlňovaly. Komise v opatření proti nečinnosti ani žádné takové důvody netvrdí (jakékoliv odůvodnění v něm prakticky absentuje) a ani žalovaný nijak nezdůvodňuje, proč by měla být lhůta přiměřená. Soud též poukazuje na to, že v době vydání opatření proti nečinnosti již žalovaný vedl řízení o žádosti více než půl roku, což samo o sobě zákonnou lhůtu násobně přesahuje.

10. Nad rámec nutného odůvodnění soud podotýká, že dle obsahu správního spisu již žalovaný vyzval žalobkyni k seznámení se s podklady rozhodnutí. Tato výzva byla žalobkyni doručena dne 28. 5. 2025. Již samotné prodlení mezi vydáním opatření proti nečinnosti a doručením výzvy tak šedesátidenní lhůtu prodloužilo přinejmenším o další dva týdny. To navíc platí za předpokladu, že by se žalobkyně s podklady pro vydání rozhodnutí seznámila okamžitě po doručení výzvy, což není nejen běžné, ale obvykle ani dobře možné. Výzva s tím ostatně počítá, neboť je v ní uvedeno, že k seznámení se s podklady rozhodnutí žalovaný poskytuje žalobkyni patnáctidenní lhůtu. V součtu s výše uvedenou prodlevou tak lhůta poskytnutá komisí dosahuje reálně až 90 dní ode dne, kdy nečinnost žalovaného konstatovala.
11. Soud tak shrnuje, že lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti byla nepřiměřená, a žalobkyně tak nebyla povinna vyčkávat s podáním žaloby na její uplynutí. Již před podáním žaloby splnila podmínku bezvýslednosti vyčerpání prostředku opatření proti nečinnosti. Žaloba je přípustná.

Posouzení věci

12. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť s tímto postupem žalobkyně výslovně souhlasila a má se za to, že s ním souhlasil i žalovaný, protože k výzvě soudu nevyjádřil nesouhlas. Dokazování soud neprováděl, neboť účastníci nenavrhli žádné důkazy nad rámec listin ve správním spisu, jehož obsahem se zásadně nedokazuje. Soud sám k provedení dokazování důvod neshledal, neboť při posouzení věci vycházel toliko z obsahu správního spisu. Soud rozhodoval na základě skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
13. Komise v projednávané věci dospěla k závěru, že žalovaný je nečinný, a vyhověla návrhu žalobkyně na uplatnění opatření proti nečinnosti. Nečinnost žalovaného je tedy presumována a soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat (viz rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 – 41, č. 2785/2013 Sb. NSS). Ze správního spisu i stanovisek účastníků řízení je pak zřejmé, že žalovaný doposud o žádosti žalobkyně nerozhodl. Obrana žalovaného spočívající v paušálním tvrzení, že nečinný nebyl, neboť v řízení prováděl nezbytné úkony za účelem vyřízení žádosti, nemůže obstát. Není podstatné, zda žalovaný činil úkony v řízení, ale zda vydal rozhodnutí o žádosti v zákonem stanovené lhůtě (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2017, č. j. 10 Azs 202/2017 – 52, bod 15). Jak plyne z opatření proti nečinnosti, to se nestalo. Rozhodnutí nevydal ani později ke dni rozhodnutí soudu. Žalovaný přitom ani netvrdil, že by se na překročení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí jakkoliv podílela žalobkyně.

Závěr a náklady řízení

14. Soud uzavírá, že je žaloba důvodná. Proto podle § 81 odst. 2 s. ř. s. žalovanému uložil, aby o žádosti žalobkyně rozhodl ve lhůtě 15 dní od právní moci tohoto rozsudku. Tato lhůta je kratší než zákonná [§ 169t odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců] a soud ji shledal i přiměřenou s ohledem na návrh žalobkyně (byť jím není vázán), dosavadní délku řízení (žádost byla podána již 13. 11. 2024) a skutečnost, že v době rozhodování soudu již uplynula i lhůta stanovená žalovaným ve výzvě k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Ve věci tak nyní zbývá jen vydat rozhodnutí.
15. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovanému jako neúspěšnému účastníkovi náhrada nákladů nenáleží. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení proti žalovanému. Náklady tvoří zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 2 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem. Zástupkyně žalobkyně učinila v této věci tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby a repliky) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále „advokátní tarif“), za které jí náleží odměna ve výši 4 620 Kč za úkon (§ 7 bod 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu). Vedle odměny přísluší zástupkyni žalobkyně též paušální náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč za každý z těchto tří úkonů dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu. Celková výše nákladů řízení žalobkyně tak činí 17 210 Kč. Jejich náhradu je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupkyně žalobkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.) ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. července 2025

Lenka Oulíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.